

Minä tunnustan

Suomen hallitus on joutunut viime päivinä miettimään sellaista omituista juttua, jotta miten Venäjä pitäisi tunnustaa, kun Neuvostoliittoa ei enää voi tunnustaa vaikka halujakin olisi.

Koska asiaa ei ole erityisesti minulta kysytty, katson olevani pätevä neuvomaan.

Shaploonoitahan on olemassa yllin kyllin, joten kysymys on lähinnä siitä, mikä niistä valitaan. Se taas riippuu siitä, mitä tunnustuksella halutaan kertoa ja minkälaisissa väleissä tunnustetun kanssa olla.

Ensimmäisenä tulee mieleen ns. poliisimalli, joka voisi mennä jotenkin näin:

"Suomi, josta myöhemmin käytetään nimitystä kuultava, kertoi asiasta kuultuna seuraavaa: Venäjä, josta myöhemmin käytetään nimitystä kantaja, oli jo pitkän aikaa asustellut kuultavan naapurina. Kuitenkaan ei ollut kuultava tätä asiaintilaa huomionut ollen se omavaltai-

sesti jo vuonna 1917 klo 6.00 irtautunut kantajasta, jonka omaisuutta se tuohon saakka oli ollut. Lisäksi oli kuultava ryhtynyt suhteisiin Neuvostoliiton kanssa, mitä osapuolta ei tämän asian osalta ole olemassakaan, sekä yksinteoin astalolla uhaten laittautunut selkkauksiin tämän kanssa nimitellen ryssäksi, mikä nimitys juontuu sanasta 'venäläinen' (ulkomaaksi Russä), eikä 'neuvostoliittolainen' (ulkom. Sovjetti). Asiain laidan nyt paljastuttua kuultava syvää katumusta tuntien tunnustaa kaiken sekä lisäksi Venäjän."

Toinen tyyli on ns. romeomalli:

"Rakas Venäjä. En tiedä, joko olet arvannut minun, surkeista surkeimman suomipoikaraukan, tunteeni Sinua kohtaan, oi armain. En ole kaikistellen tohtinut niitä riittävän selvästi esille tuoda... niin, olenpa tainnut väliin vieraissakin juoksennella. Mutta nyt en voi enää kammitsoida tunteitteni paloa, joka päivä päivältä yltyy yhäti ilmielikkimmäksi. Salli siis, sydänpäpyseni, minun tässä ja nyt, tällä vaatimattomalla ja kömpelöllä, mutta syvimmistä syövereistäni pulputtavalla tavallani tunnustaa Sinulle, oi Sydämeni Valittu, suuri ystävyuteni ja tosi naapuruus. Ikuisesti Sinun, Suomesi."

Tunnustusta naapurille voidaan antaa myös kasvatusopillisesti oikein peruskoulumenetelmällä.

"No niin, Venäjäiseni. Sanoinkin minä, että kyllä se siitä lähtee, kun vain jaksaa yrittää. Sitä on nyt tullut kokeiluksi kommunismia, vaikka minä siitä kovasti varoitin, sinun itseksi parhaaksi tietenkin. Mutta tärkeintähän on, että nyt sinä olet päässyt siitä eroon, ja ehkäpä olet jotain oppinutkin. Siitä hyvästä sinä ansaitset aivan vilpittömän tunnustuksen ja papukaijamerkin. Ottakaapa oppia toisetkin."

Ja lopulta, kaikkein lyhin tapa tunnustaa maata on tietysti sama kuin korttipelissä:

"Vennää on valttia, sano Väyrynen ku kissalla pöytää pyyhki."